

În bătaia peniței

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VII, Nr. 3 (27) / 2022

Anul VII, Nr. 3 (27) / 2022 / (Lunile: iulie – august - septembrie)

Vasile Iulia, clasa a VII-a, Oțelu Roșu

În bătaia penitei

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VII, Nr. 3 (27) / 2022

Revistă de cultură, literatură și artă,
În bătaia penitei (Online) = ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Fondată la Caransebeș, în ianuarie 2016,
de Ana-Cristina POPESCU
în colaborare cu Adrian POPESCU,
Ion TURNEA și Simona Petronela MÎȚU.

-apare trimestrial-

Anul VII, Nr. 4 (28) / 2022 va apărea în luna DECEMBRIE

Colectivul redacțional:

Redactor-șef: Ana-Cristina POPESCU

Colaboratori:

Radu BOTIȘ
Melania RUSU CARAGIOIU
Mironică CORICI
Adrian CRÂNGANU
Antuza Valentina DÂRLEA
Romulus FRÎNCU
Ioana-Gerlinde LUNGU GRASZL
Simona Petronela MÎȚU
Manuela DĂNESCU PROCOIAN
Mariana STRUNGĂ
Ion TURNEA
Simona Gabriela ȚÎRU

Responsabilitatea privind conținutul
materialelor publicate în revista „În
bătaia penitei“ aparține strict
autorului care semnează textul.

Materialele se pot trimite la adresele:

inbataiapenitei@yahoo.ro
Elzumina@yahoo.com

Adresa redacției:
str. George Coșbuc, nr. 14,
loc. Oțelu Roșu, cod. 325700,
jud. Caraș Severin, România.

Tel. 0766293724, 0736942924

Tehnoredactare:
Ana-Cristina POPESCU

www.inbataiapenitei.elzumina.ro
<http://blogul.elzumina.ro/>
<https://anacristinapopescu.wordpress.com/>

EVENIMENTE

Armonii de toamnă – Cenaclul Lira - Casa de Cultură din Oțelu Roșu

24.09.2022

- Medalion poetic și muzical
- Expoziție de pictură

Cronică literară

Ana-Cristina POPESCU

**Cuvintele, candelile vii,
ce luminează peste timp, în veșnicie**

Prefață la volumul „Prin veșnicie“ / Mircea Mureșan

Mereu m-a bucurat o colaborare cu alți scriitori, cu oameni de cultură, cu iubitorii de artă. Descoperi lucruri noi, mereu ai ceva de învățat din cântecul altor inimi. Pasionată de cântecul cuvintelor ce curge lin și atinge sufletul omenesc am ajuns să-l descopăr pe profesorul și scriitorul Mircea Mureșan prin volumul de versuri „Prin veșnicie“.

Poetul își lasă sufletul să alerge printre cuvinte și să cânte pe strunele lui poeme închinată iubitei ca într-o tainică „Cântarea Cântărilor“. Atunci când simți focul creator în suflet, iei cuvintele, le înroșești în focul inimii, pe urmă le transformi în candelile vii care să lumineze peste timp, în veșnicie. Așa s-a întâmplat și în volumul „Prin veșnicie“ a lui Mircea Mureșan, cuvintele s-au prins a dansa pe versuri ca într-o horă și a aprinde candela cea vie spre sufletul iubitorilor de literatură peste timp.

Titlul volumului „Prin veșnicie“ este cel care dă glas tainei cuvântului. Cuvântul ce a stat la temelia vieții „Să fie lumină“ (Facere 1, 3), cel ce a luminat tot ceea ce e mai de preț în univers, luminează și în volumul de față prin miracolul dragostei. Fără dragoste cuvintele ar fi goale, s-ar pierde asemenea unui ecou prin văi și munți, însă dragostea e cea care ajută cuvântul să ia foc, să cânte, să lumineze. Interesant titlu a ales Mircea Mureșan pentru volumul său de versuri dedicat cu toată dragostea soției lui. Veșnicie este un substantiv utilizat cu sensul de durată ce nu are nici început, nici sfârșit, nu se supune niciunei determinări temporale, ceea ce sublinează faptul că dragostea nu este supusă niciodată timpului, ea nu are sfârșit.

Poezia ce deshide volumul „Ținându-se de mână“ aduce în prim plan tema jocului, o temă des întâlnită în literatură. Această temă a jocului ne duce spre lumea copilăriei, spre vârsta inocenței. Copilul încearcă să descopere lumea prin joc, joacă. Adultul prin intermediul jocului se poate întoarce în lumea miraculoasă a descoperirilor. Jocul e bun și el până într-un punct. Ce e prea mult se poate dovedi nefast. De exemplu scriitorul Ion Creangă în opera autobiografică „Amintiri din copilărie“ surprinde un episod în care din joacă urnește un bolovan care dărâmă casa Irinucăi de la Broșteni și face una dintre caprele femeii bucăți. În poezia „După melci“ a scriitorului Ion Barbu, un copil, printr-un descântec, un joc nevinovat inițial, ajunge să cunoască finalitatea vieții, a frumuseții, căci melcul, crezând că afară e cald, părăsește căsuța-i protectoare și îngheț. Degeaba regretă mai târziu fapta sa, pentru că jocul lui a depășit limitele permise. De la jocul

copiilor ajungem la jocul dragostei și aș aminti aici de jocul gajurilor din nuvela fantastică „Șarpele“ a scriitorului Mircea Eliade. Jocul e plin de simboluri, copil, tânăr, adult, bătrân, experimentezi prin joc, ai înclinația spre joc, jocul aduce bucurie, zâmbet, mulțumire, însă trebuie să știi a menține un echilibru în jocul tău, de la început până la final. Se pare că scriitorul Mircea Mureșan a găsit acest echilibru. Frumusețea dragostei, puritatea celui mai de preț lucru din viață își are izvorul în lumea copilăriei și o să vedem că își găsește plinătatea, desăvârșirea într-un simbol, al bastonului, spre finalul volumului. „Se joacă împreună“, „sunt vecini sfioși“, mărturisește autorul volumului, „Elevi fiind“ merg la școală „ținându-se de mână“, după cum descoperim și în titlu. Mâna în general simbolizează protecție, generozitate, îndemănare, hărnicie, binecuvântare, putere. Simbolistica mâinii o regăsim și în proverbe „Cu ce mână dai, cu aceea primești“, dar și în poezia „Hora Unirii“ a lui Vasile Alecsandri „Hai să dăm mână cu mână“. Scriitorul Mircea Mureșan, ținând de mână iubita, descoperă ce e viața, la început prin joc, pe urmă prin tainele învățaturii, fiindcă cei doi au mers pe același drum alături, la început copii fiind, pe urmă elevi „La școală merg, învață împreună.“, au crescut, s-au maturizat, s-au înțeleptit împreună, au construit cetăți pe stânca vieții, iar mai apoi au îmbătrânit privind cu un zâmbet larg filmul unei vieți frumoase.

Poetul și iubita lui au crescut împreună, au învățat să trăiască împreună, să descifreze viața împreună, cu toate că timpul nu i-a iertat „Anii trec cum trece-o săptămână, / Copii cresc și sunt tot împreună“, mărturisește eul liric surprizând și motivul trecerii ireversibile a timpului.

De la frumoasa lume a copilăriei, eul liric ne duce spre adolescență, spre tinerețe, prin idilele – pastel ce urmează începând cu cea intitulată „În pădurea cu mesteceni“. Mesteacănul este un arbust ce preferă locurile însorite. Soarele este un simbol al luminii, fericirii, binecuvântării. Albul trunchiurilor de mestecăn ne duce cu gândul spre poemele eminesciene, spre pădurile de argint unde se află cea mai de preț comoară, cea mai frumoasă fată ce urma să fie salvată de voinic.

„În pădurea cu mesteceni / Mă ții în brațe și mă legeni,“ se confesează eul liric. Îmbrățișarea vindecă sufletul, iar legănatul ne amintește de protecția mamei, de puritatea dragostei. Interesantă asocierea îmbrățișării cu un cadru natural în care mestecănul este elemental principal, fiindcă seva acestui arbore pare a fi magică prin proprietățile vindecătoare pe care le are.

Un alt simbol întâlnit în poeziile din volumul de față este al orhideei. „Ți-am oferit o orhidee / Și vreau să știu că o păstrezi / Pe cerul tău, dragă femeie,“ își începe confesiunea în poezia „Orhidee“, Mircea Mureșan. În antichitate chinezii considerau că orhideele simbolizează perfecțiunea omenească și ofereau aceste flori celor mai frumoase femei. Și poetul Mirecea Mureșan a făcut același lucru, a ales orhideea pentru cea mai frumoasă femeie atât fizic, cât și moral, i-a oferit-o îndemnând-o să o păstreze nealterată, să o protejeze pe cerul inimii ei, să-i ofere apa dragostei ca ea să fie mereu înflorită și veselă. Orhideele, dacă le privim cu atenție, par flori ale bucuriei ce zâmbesc mereu.

În poezia „În grădina suspendată“ avem să aflăm că eul liric s-a apucat de construit un palat al dragostei apelând la cele mai de preț elemente ale naturii „Am făurit în suflet grădina suspendată / Cu flori ieșite-n iarba tunsă și plouată, / Cu banca rătăcită în nișa din tufișuri“. O grădină suspendată, iarbă, flori, bancă, tufișuri, atmosferă romantică. Iarba este atât de simbolică și îmi amintește ce frumos a descris Nichita Stănescu dragostea lui față de limba română „atât de familiară, atât de intimă îmi este limba în care m-am născut, încât nu o pot considera altfel decât iarbă“. Câtă simbolistică aș putea spune că are iarba! Ea este verdele speranței după ce toată natura a fost uscată și înghețată de iarna cea grea, ca de somnul cel fără întoarcere. Ea e cea care brăzdează lutul din care tot ceea ce este viu a prins viață. Ea e începutul a toate. Ea în poezie ascunde florile iubirii în grădina cea suspendată.

De remarcat însă că „iarba“ nu apare singură ca simbol al vieții ce brăzdează lutul cu speranță, ci este însoțită de un alt element vital, apa, apă și lut, dragostea și omul, coroana creației divine „Și curge apa lină-n grădina suspendată, / Noi ne iubim mereu mai mult ca altădată.“.

Foarte mult mi-a atras atenția în poezia „Noianul de amintiri“, versul „Suntem ca două frunze sub un miraj aprins.“ Comparația omului cu frunzele este atât de grăitoare. Frunzele sunt atât de inocente când împung crengile copacilor, ca mai apoi mugurii să pleznească și ele să-și scoată capul la lumină. Pe urmă sunt atât de verzi și pline de sine în vară, în tinerețe, ca la bătrânețe să îngălbenească, să se îmbolnăvească, ținându-se cu greu de ramura mamă. Așa de repede trec toate, ca viața unor frunze, așa trece și viața omului, iar Mircea Mureșan nu uită să surprindă și acest aspect, dar cum „sub un miraj aprins“. Da, viața omului e mirajul aprins. Ea arde, problema este dacă știe să ardă cu adevărat. Autorul volumului prin dragostea față de soția lui a descoperit mirajul aprins și adevărat al vieții.

Poezii precum „Vrem“, „Neterminate-s toate“, „Nu-i timp să zăbovim“, „Păcat ar fi risipa“, „Așa o fi“ trimit cititorul spre tot ceea ce înseamnă veșnicie, locul unde nu e nici început, nici sfârșit, ci o frumusețe eternă, o dragoste nemuritoare „În cuibul fericirii, ca într-o stea uniți / Și-ademeniți în zumzet de-ntinderi azurii, / Lăsăm iubirea noastră stăpână pe vecii.“

Plină de simboluri este și poezia „Lanțul“. Deși istoria umană a răspândit simbolistica negativă a lanțului, ruperea lanțului de robie, în plan cosmic lanțul e simbolul unirii dintre cer și pământ, tot lanțul e și un simbol al unirii, al integrării. Autorul simte acest lucru și îi dă o conotație pozitivă, făcându-l un simbol a dragostei „La braț, în gânduri, fin ne sprijinim, / Ne dăruim iubire, iubirea s-o-mplănim. / În umbra tinereții, cuprinși de tot ce-i sfânt, / Suntem legați cu lanțul depus în jurământ.“

Când iubirea e deja matură, când cei doi sunt apropiați, încep mărturisirile, conversațiile lungi, bucuria de a împărtăși totul „Cu tine la taifas, în cană viu e ceaiul,” și chiar dacă timpul trece nemilos, îndrăgostiții nu uită să înflorească împreună „Clepsidra ne e cuibul în care ne iubim, / În aripile sale noi veșnic înflorim.“

Întâlnim și simbolul fluturelui ce este un simbol al sufletului, al metamorfozei. Această insectă fragilă și frumoasă descoperă universul fiecărei flori. Așa și eul liric în acest volum a tras cortina sufletului și a lăsat floarea dragostei să-și răspândească nectarul, să se transforme într-un curcubeu prin veșnicie. „În veșnicia asta nu ne plictisim, / În miezul ei ca fluturii plutim. / Ne alergăm prin zâmbet și căutăm în flori / Speranțele ascunse sub taina din culori.“

Bătrânețea este prezentată prin simbolul toiagului, dar să nu uităm că toiagul este și un simbol al puterii, toiagul regilor, toiagul lui Moise. În poezia lui Mircea Mureșan este toiagul dragostei „În amintiri păstrăm frumoasa tinerețe, /

Cu ele și-un toiag intrăm în bătrânețe,“. Și totuși, odată cu bătrânețea apar și neputințele, acea ceață ce se așază peste toate, însă nu poate să afecteze puterea dragostei adevărate „O ceață tot mai deasă biruie în gânduri, / Umblu după-un lucru în mai multe rânduri, / Mă duc, revin, fac multe piruete / [...] / Obosit te caut, doresc să fii cu mine, / Să sorbim din ceaiul cu miere de albine, / [...] / Iar printre piruete în noi descoperim / Că undeva, uituci, o să ne stabilim.“

Volumul se încheie cu poezia „Suflet veșnic“ și aduce cu sine cunoscutul mit al androginului, a celor două jumătăți care se caută până ce se găsesc și redevin un tot ca la început „Oriunde vom ajunge, rămânem împreună. / Sufletele noastre-s atât de-mpreunate, / Nu se vor desface nici de vor fi sparte. / Tăcută, veșnicia, privind lacomă-n noi, / Găsește-un suflet pentru amândoi.“

Volumul de față l-aș putea numi un mare poem al dragostei în care fiecare poezie se completează, începând de la inocența dragostei descoperită prin joc, la focul acesteia din iarbă și flori până la înlănțuirea ei prin veșnicie.

POEZIE

Mircea MUREȘAN

Toiagul

În amintiri păstrăm frumoasa tinerețe,
Cu ele și-un toiag intrăm în bătrânețe,
Gândul ni-l întorc din drumul neparcurs
Târșâind în umbre ce încă nu ne-am spus.

Privim tăcuți în urmă ca o mulțumire,
Ne e nădejde roua ajunsă pe iubire,
Ne ținem de baston ca de o primăvară,
El și mai mult îndoiaie mânerul sub povară.

E tot mai greu bastonul și cere ajutor,
Îl doare îndoitura și nodurile-l dor,
Îl mângâiem în sprijin, vrem să nu se rupă,
Nici plimbarea noastră să fie întreruptă.

Mergem cum se poate, ușor ne clătinăm,
Lumea tot nu știe de ce ne mai plimbăm,
Dar o simțim cum trece, cum în noi ascunde
O urmă care anume și în toiag pătrunde.

Tăcerea vremii ne mângâie venind,
Ne intră-n veșnicie să ne-mplinem iubind.
Apoi, în două umbre, legate strâns și șchioape,
Plimbăm bastonu-ncolo și-ajungem mai aproape
De ce n-avem nevoie, de tot ce ocolim
Când în veșnicie plutim și ne iubim.

*A*runcați mreaja în partea dreaptă

Aruncați mreaja în partea dreaptă
Cum Domnul Iisus Hristos ne spune,
Faceți chemarea cutremurătoare
La fiecare pe al său nume.
Nu învățături străine
Ce lucrarea vor strica,
Să fie toți cei care vor
Nașterea din nou în viața sa.

Domnul mereu i-a chemat
Și cu drag i-a pescuit
Pe cei ce lucrarea bună au urmat
Și n-au fost de înlocuit.
Când vorbirea e frumoasă
După a Domnului Scriptură
Ce bucurie de a asculta
A Domnului Învățătură.
Să fim și noi printre cei care
Sunt de Domnul pescuiți,
Să-L urmăm și noi pe Domnul
Pentru a fi mântuiți.
Cuvântul Domnului Iisus
Să-L citim cu bucurie,
Să-L împlinim, ne zice Domnul
Și El lângă noi să fie.
Tu, Doamne, să Ne înveți
Pe noi, toți, a ne ruga,
Că noi vrem Doamne să fim
Cu toții de-a dreapta Ta.

Slăvit să fie Domnul!

IRINA LUCIA MIHALCA

Ochiul apei

Înainte de a exista, din tăcerea visului
 privea oul cosmic apărut
 prin contopirea cerului cu pământul.
Înainte de a exista, privea nuferii calmi
 cum suspinau retrași,
 în adâncul mълului întunecos,
 ca, în lumina aurorei, să renască.
Dincolo de aparențe, tulburând oglinda apei,
 pletele sălciilor se unduiau.

Prin vocea Profetului, o mână visătoare
 pictează eternitatea,
 o zi albă, o noapte plină de convulsii,
 pictează repede Paradisul,
 fără eboșe, fără retuș,
 doar din sclipiri
 (în viteză, marele secret al vieții)
albul pânzei înflorește adevăruri cristaline.
 Cunoaște reveria mileniilor,
 culorile devin cuvinte,
 cuvintele devin poeme curgătoare.
Când furtuna sfășie cerul, apele se revarsă
 în culorile dorite, până la suflet.
 La început, la orizont e doar o ceață,
 o luptă între piatră și aer, între cer și apă,
 o lume în flăcări, o lume în expansiune.
Trecutul este prezent, imaginea se trezește,
 spațiul e cucerit, prinde viață.
 Visează, visează nemărginit.
În adâncimea timpului a fost înghițit.
 Ca să intri în visele
 unui om trebuie să fii om.

Este vărsat pe un mal de nisip,
o pasăre zboară cu o floare albă în cioc,
auzi șoaptele nopții
trecând din fereastră-n fereastră,
bătăile inimilor îndrăgostite
și freamătul mirării
în fața lucrului nefăcut, necunoscut.
Într-o poveste confuză, privirea spune totul.

Întorci pagina imaculată în universul visului.
Mâna este trezită din candoarea somnului.
Iată, o pată în inima cuvântului!
O umbră în apa din depărtare
provoacă forțele adormite,
la graniță, ghețarii răspund sacadat,
cu o voință pură - miracolul
mișcării și curgerii cristaline -
gravezi norii vocalelor,
cuvintele pot fi elidate,
un spațiu se întinde
și prinde formă
până când începi să crezi.
Vezi pământul și viața,
renașterea,
adevărata aventură,
ieși din vastul necunoscut
și vezi imensitatea din noua viață.

Ne regăsim zâmbitori printre pomi.
Iubirea este un copil senin, vioi, zglobiu.
Amintește-ți! În tine-i lumina,
în tine-i splendoarea.
Permite-i să vină, primește-o!
Totul e plăsmuit, totul se mișcă.
O lumină mică e fericirea, în sine.
Dincolo de dincolo,

de umbrele nopții nu te mai temi.
Atât de aproape de taină,
trăiești speranța pură, fragilă și nudă,
sămânța unor vise fără sfârșit.

Oare, noi descoperim lumea
sau lumea ne descoperă pe noi?

Un drum în noapte

Ai vrea să taci, așezat lângă inima mea.
Îmi săruți obrații și-n brațe mă strângi.
Un basm sunt trăirile noastre!
Ce forme, ce mișcare, ce dinamică!
O artă delicată, măsurând spațiul,
suspendată, parcă, într-un racursi temerar!
Poți să iubești cu toată patima,
e dragoste curată, totală,
așa te poți elibera,
punctul acela în care devii liber.

De teamă-ți era frică, de nimic altceva.
Ce e teama? Nu te-ai întrebat.
Da, energia învierii la o nouă viață!
Zi de zi, clipă de clipă, cineva luptă pentru viață.
Tu nu te temi. Nu înțelegi, doar,
forma lumii în care trăim,
dar știi că ești și vei fi iubire.
Nu trebuie s-o-nțelegi, ci s-o trăiești.
Deschide palma
și-aruncă-ți teama în cerul nopții!
Simți cum s-a risipit?
Noaptea își are vraja ei,
odată risipită,
de lumina stelelor se umple.
E cald, vântul adie ușor,

în jurul nostru tu vezi covor de frunze,
eu mângâierea lor,
prin freamătul lor am mers,
un sunet aparte
în valuri infinite se schimbă.

- *Ți-aș spune mereu te iubesc
până mi-ai astupa gura cu buzele tale,
totul vorbește despre tine, frumoaso!
Te-ating ușor și fluturii-mi spun
că doar prin iubire renaștem!*
- îmi spui lângă pomi.

Îți place să-i atingi, mereu îți transmit altceva.
Câte povești nu știi ei?!

Fiecare are o poveste. Matroșca.
În fiecare zi, o nouă poveste scriem
în povestea noastră.
Ce e povestea?

O altă poveste de o ascuți,
un drum, o călătorie,
un zbor, un pas, un vis într-un vis.

- *Am bucuria să fiu cu tine-n noapte,
iar tu să-mi fii lumină,
trăirile tale întotdeauna mă-ncântă!*

Minunate sunt imaginile și conexiunile noastre!
Gândim în distanțe, timpuri, puncte și spațiile dintre ele.
În simțiri splendide ți-am scris viața.

Totul ține de noi. Suntem începutul,
cuprinsul și sfârșitul vieții,
imaginea copilului cu castelul de nisip.
Ai totul în tine! ți-am spus mereu.

- *Da, totul, însă trebuie descoperit!*
E timpul să ne întoarcem din noapte?
- *Da, e timpul! Frumos drum!*

Ana-Cristina POPESCU

(pentru *Adrian Popescu*)

E atâta tăcere

E atâta tăcere fără tine,
Încât am început să aud
Plânsul firului de iarbă
Atunci când zgârie pământul
Și strigă după lumină.

E-atâta tăcere în jur,
Încât mi-e năzuință
Că până și un gând
Ar putea să strivească
Granița dintre viață și moarte.

E atâta tăcere în toate
Și-atâta glas ce ar dori să cânte,
Dar lacrima plecării printre îngeri
A închis ploaia din cerul inimii
Și e atâta liniște.

E atâta tăcere-n infinit,
Încât liniștea a uitat să mai fie liniște,
Ar striga după un pui de vultur
Să-i aducă apa cea vie,
Să simtă pace și bucurie.

E atâta tăcere în mine,
Încât am învățat să ascult
Glasul tăcut al vieții
Din pietre, iarbă, nori
Și gura de rouă din zori.

Lângă tine

Te-aș răpi
și aș merge până la granițele infinitului,
dacă infinitul are granițe
și aș striga psalmii durerii
pe lira lui Orfeu.

Te-aș striga
astfel, încât ecoul să se audă
până dincolo de granițele lumii,
că poate așa îți va lovi inima
și va începe să bată din nou.

Te-aș renaște
călătorind în timp, în trecutul fericirii
și-atunci aș face să crească doar flori blânde
sub talpa picioarelor tale
și m-aș pierde în brațele tale pentru eternitate.

M-aș reîntoarce
cu tine de mână,
după ce aș trece dincolo de prag,
să facem viața mai luminoasă ca niciodată
și nicio ploaie să nu ne mai atingă.

Dar, nu se poate
și prefer să clătoresc
prin lumea viselor
ca un Orfeu spre locuri nepătrunse
și să mă îmbăt cu iluzii.

Însă speranța
că tot ceea ce a pulsat,
acea energie, acea dorință de a fi,
nu piere odată cu sărutul lutului rece,
mă poartă în timp lângă tine.

Ai lăsat

Ai lăsat în mine
atâta tu,
cât pentru infinite vieți;
Ai lăsat în mine
atâta oglindă,
că m-am metamorfozat în noi;
Ai lăsat în mine
atâta căldură,
că tot ceea ce ai iubit renaște;
Ai lăsat în mine
atâta dor,
că totul ia chipul tău, până și eu;
Ai lăsat în mine
atâta izvor,
că tot ceea ce simt te cântă mereu;
Ai lăsat în mine
atâta mare,
că nu mai știu de sunt eu sau tu;
Ai lăsat în mine
atâta munte,
că aș călători în timp,
după un trecut veșnic cu tine;
Ai lăsat în mine
atâta stâncă,
că mii de vieți le visez împreună cu tine;
Ai lăsat
o urmă de tu prin mine
pentru eternitate.

Șah la rege

Am stat o clipă
și-am coborât în mine
unde-am văzut atâta durere
de când cel ce-mi era ca un ecou,
cel ce mă întregea,
a coborât în lutul potrivit și rece.

Am stat o clipă
și-am observat
că nimic nu mai e ca înainte,
nimic nu mai îmi place,
nici ce e frumos, nu mai e frumos,
că cel ce era ca o parte din mine
s-a deslipit,
nu că a dorit,
a fost chemat
și m-a lăsat
într-o lume în care
nu-mi mai găsesc locul,
pentru că lumea mea
se raporta la doi;
În rest era așa,
o mare de pioni,
Pe unii îi ajutam să traverseze
pe străzile vieții
și le dăruiam din nectarul meu,
Pe alții nici nu am apucat să-i cunosc,
Dar regele și regina
eram noi
și totul era frumos doar în doi.

Cândva,

De culegeam frumusețea
Ascunsă printre petalele unei flori
Ca albina sau fluturele polenul,
Îmi doream să te iau de mână
Și să te duc și pe tine,
Să te duc în acel palat nou,
Pe acea feerică rază de lumină,
Să-ți văd bucuria de pe chip
În fața unei noi frumuseți,
Să-ți simt fericirea de-o clipă
A descoperirii unei noi primăveri.

Cândva
și tu făceai la fel,
Mă luai de mână și-mi arătai
parfurmurile acestei lumi ce ne-nveșmântă.

Cândva
Nu-mi plăcea să mă pierd
În niciun parfum de floare
Fără să-mi fi alături,
Doar alături de tine iubeam să zbor,
Să zbor până unde munții par a săruta cerul.

Cândva
Nici ție nu-ți plăcea să zbori
Pe tainicele cărări ale vântului,
Decât alături de mine.

Acum
Nu mai doresc să pătrund
În lumea tainică a altor palate,
A altor mii de flori nedescoperite,
Pentru că tu nu mai poți
Să-mi fi alături,
Nu-mi place să mă bucur singură de frumusețe,

Cu tine totul era atât de frumos,
Chiar și acolo unde totul părea mai șters
Se umplea de lumină,
Că știam să ne bucurăm
De orice mlădiță ivită pe cale.

Cândva
Nici nu mă puteam bucura
De frumusețea cea mai ruptă din soare,
De nu-mi erai alături.

Cum aș putea acum
să mă bucur departe de tine
sau cu cineva ce pare a-mi fi aproape
de alte frumuseți?
Nu aș putea;
Cel mult aș juca teatru,
Pe urmă m-aș închide în mine,
Aș ruga clipele să treacă mai repede,
Să mă întorc din centrul noului univers
Unde alții radiază de fericire,
Iar sufletul meu plânge,
Să mă întorc în cochilia mea,
În singurătatea mea,
Dar cu o povară mai grea,
Cu lacrimi mai multe
Și cât mai departe de orice bucurie a vieții.

Când regina rămâne singură,
deși ea a fost atât de puternică
cât timp regele i-a fost alături
și a protejat-o,
lumea ei devine atâta de goală,
lumea ei devine atâta de ștearsă,
încât nu mai știe să se bucure
de frumusețea Edenului,

de frumusețea albastrei planete
ce tremură de emoția vieții,
se ofilește și se rupe treptat de
ramură,
alunecă, pe urmă plutește în vânt,
nici ea nu știe încotro,
dar plutește spre mări învolburate
unde nu-și mai găsește locul.

Pasul Absent

de Octavian Paler

Doar un pas ne desparte.
Nu stiu dacă pasul absent
e al meu
sau al tău.
Tu stai pe un mal al lui
eu pe altul
și între noi curge noaptea.
Ca să ajungem atât de aproape
ca să rămânem atât de departe
doar un pas ne desparte
și între noi curge noaptea continuu
prin pasul absent.

Frunzele (Elegie de toamnă)

Radu Stanca

Nu mă-ntreba nimic în noaptea asta,
Nici cât e ceasul, nici ce gânduri am.
Mai bine lasă-mă să-nchid fereastra,
Să nu văd frunzele cum cad din ram...

Fă focul și preumblă-te prin casă
Fără să spui nimic, niciun cuvânt...
Vreau să mă simt la tine ca acasă,
Să nu simt frunzele cum zboară-n vânt...

Învăluită-n straie de culcare
Așază-mi-te-alătura c-un ghem,
Și deapănă mereu, fără-ncetare,
Să n-aud frunzele, sub pași, cum gem...

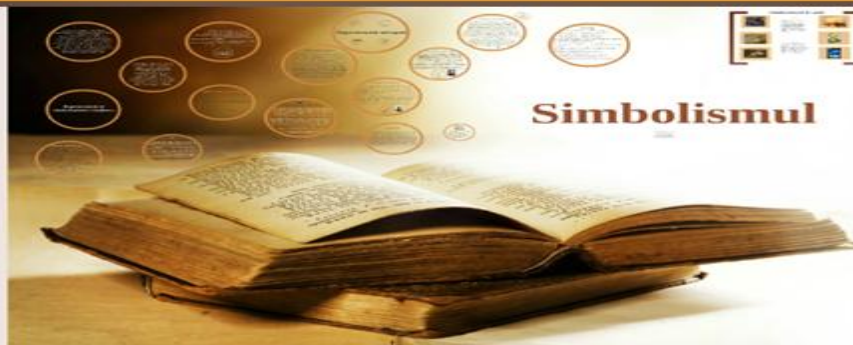
Ferește-mă în preajma ta, de vasta
Urgie-a toamnei care bântuie...
Și nu mă întreba în noaptea asta
De ce mă înspăimântă frunzele...

DIDACTICA

Simona Petronela Mîtu

Symbolismul

Symbolismul - curent literar

- Symbolismul este un curent literar apărut în Franța la sfârșitul secolului al XIX-lea, ca reacție împotriva romantismului și parnasianismului.
- Precursor al symbolismului în Franța este considerat Charles Baudelaire, prin volumele de versuri „Correspondențe” și „Les fleurs du mal” (Florile răului)
- Numele curentului a fost dat de Jean Moreas în articolul-manifest intitulat „Le symbolisme” (1886)
- Symbolismul are meritul de a reface sensibilitatea poeziei, apelând la simbol, aluzie, sugestie.

Reprezentanți

REPREZENTANȚI AI SIMBOLIZMULUI ÎN LITERATURA ROMÂNĂ

- În România, simbolismul a apărut sub auspiciile revistei „Literatorul” a lui Alexandru Macedonski, care s-a evidențiat mai ales ca teoretician al acestui curent, mai puțin ca poet simbolist.
- Reprezentanții români ai simbolismului au fost: Ion Minulescu, George Bacovia, Ștefan Petrică, Dimitrie Anghel, Elena Farago etc.

- Al. Macedonski este teoreticianul simbolismului în literatura română, chiar dacă prin opera lui nu se încadrează în acest curent.
- În 1880, simultan cu întâlnirile patronate de Mallarmé la Paris, tânărul Macedonski, ca deschizător de drum, editează la București revista „Literatorul”, în care își publică atât articole teoretice („Despre logica poeziei”-1880), cât și creații experimentale. Începuturile grupării create pe lângă „Literatorul” nu sunt simboliste, noul curent este promovat abia după 1890.

Alexandru Macedonski (1851-1920)

Trăsăturile simbolismului

- **Sugestia** este o modalitate specifică simbolismului;
- Atitudini poetice sau stări sufletești specifice acestui curent literar: **spleen-ul, angoasa, oboseala psihică, disperarea, apăsarea sufletească, nevroza**, toate fiind însă sugerate fără a fi numite: „a numi obiectul este a suprima trei sferturi din farmecul poemului; a sugera, iată visul.
- **Corespondența dintre cuvinte și elementele din natură** este principala modalitate de realizare literară a poeziilor, de exemplu cuvântul **plumb** are drept corespondent în natură un metal greu, de culoare cenușie, care simbolizează stările sufletești sugerate de trăsăturile acestui metal: greutatea sufletească, angoasa, instabilitatea psihică, claustrare într-un spațiu fără soluții de evadare

Versificație

- **Muzicalitatea versurilor:** fie prin prezența instrumentelor muzicale sau a ariilor ca simbol, fie prin muzicalitatea interioară a versurilor.
- **Versul liber**, ca noutate prozodică, rima fiind considerată o simplă convenție, accentul punându-se pe forma și ritmul versului.

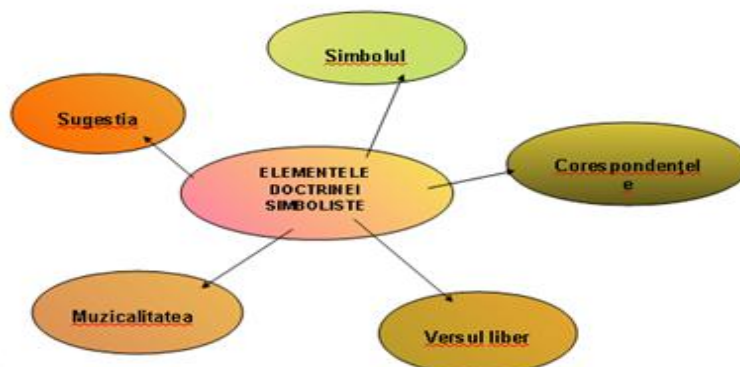
Teme, cromatică, olfactivul

- Tema generală a poeziilor simboliste o constituie condiția nefericită a poetului într-o societate superficială, meschină, incapabilă să perceapă, să înțeleagă și să aprecieze nivelul artei adevărate.
- **Cromatică** este, fie exprimată direct prin culori cu putere de simbol, fie sugerată prin corespondențe (ex. Simbolul plumb=cenușiu) , toate simbolizând stări și atitudini poetice.
- **Olfactivul** sugerează în poezia simbolistă stări ale eului poetic.
- Poezia simbolistă apelează la toate simțurile omului, pentru o receptare totală și profundă a stărilor poetice exprimate.

Teme și motive

ELEMENTELE DOCTRINEI SIMBOLISTE

Adrian POPESCU

din volumul „Restart“

Capitolul VIII

Câinele de pe șine

- Ea cine e? a întrebat Darien pe Hadrian.
- E o fată arien. O cheamă Aniela.
- Câtă încredere ai în ea de ai adus-o aici?
- Toată încrederea. A fost cu bătrânul și copiii. S-a înțeleptit din istorioarele bătrânului. E o prietenă bună.
- Sper.
- E de încredere, a intervenit Maria! Ne-a ajutat să salvăm o mulțime de copii.
- Dacă voi spuneți.
- Cum merg calculele, Darien? a întrebat Hadrian.
- Să vă arăt ce am descoperit.
- Darien a deschis computerul prin care supraveghea suprafața Terrei.
- Un câine! a spus entuziasmată Aniela.
- Cum a reușit câinele acesta să supraviețuiască Păsării Metalice sau atacurilor gigantice furnici?
- Simplu. Ne e un câine obișnuit, a răspuns Darien.
- Să mergem să-l luăm, să-l salvăm! a spus Aniela.
- Pe cine să salvezi? a întrebat Darien, aruncând fetei arien o privire disprețuitoare.
- Pe câinele abandonat pe șine. Îl poate omorî și un tren scăpat de sub control, i-a răspuns Aniela fără să-i pese de privirile lui.
- Aproape toate trenurile sunt controlate de IA. Cele necontrolate de IA sunt distruse de astfel de câini.
- Ce poate să facă un câine unui tren?
- Un câine nu poate să facă nimic, dar un robot controlat de IA poate să facă multe.
- Vrei să spui că acel câine e un robot? a intervenit Hadrian.
- Din calculele mele este un robot.

Darien le arată pe computer scheletul câinelui ce era o structură metalică plină de cipuri¹.

- Cum ai descoperit acest lucru, l-a întrebat, Aniela?
- Prin niște formule, calcule matematice, prin algoritmi² ce-i utilizez în limbajul de programare.

- Și dacă te înșeli?
- Darien nu greșește niciodată. E foarte priceput, a intervenit Maria.
- Nu ne rămâne decât să așteptăm și să observăm.
- Dacă ai calculat greșit câinele o să moară, a spus Aniela.
- E adevărat, i-a răspuns Darien, însă nu am greșit.
- Nu e mai bine să verificăm la fața locului, a insistat Aniela.
- Nu e mai bine, i-a răspuns Darien. E foarte periculos. Până să ajungem la câine am fi nevoiți să trecem o mulțime de capcane, pe urmă, dacă calculele mele sunt bune, câinele acela ne-ar putea omorî pe toți.

- E doar un câine, a precizat Aniela.
- Nu e un câine, Aniela, a intervenit Hadrian.
- O să avem mult de lucru cu prietena ta arien până ce va înțelege gravitatea situației de pe Terra, s-a adresat Darien lui Hadrian.

- Priviți! a întrerupt discuția Maria.

Pe computer se vedea un tren că se apropie de câinele de pe șine.

- O să moară, a spus Aniela!

- Rămâne de văzut, i-a răspuns Darien.

Trenul ce se apropia nu era controlat de IA. În el se refugiaseră un grup de umani ce cutreierau Pământul. Cum trenul a lovit câinele de pe șine, s-a rupt bucăți și a sărit în toate părțile. Părea că s-a izbit de un munte de piatră. Trenul a fost distrus, iar umanii au pierit în accident. Câinele de pe șine era întreg ca și cum l-ar fi atins o floare, iar el s-a jucat cu ea.

După un semnal scurt emis de câine, a venit un android, femeie, a adunat mizeria lăsată în urmă de trenul distrus, a eliberat linia ca totul să fie ca la început, pe urmă s-a făcut nevăzută.

- Ai avut dreptate, a rostit aproape șoptit Aniela.
- Cum l-am putea împiedeca să nu mai distrugă și alte trenuri?
- La acest detaliu am lucrat atunci când ați intrat voi pe ușă.
- Vine alt tren, a observat Maria.

¹ Materiale semiconductoare.

² Sistem de reguli, simboluri și operații pentru efectuarea de calcule. De obicei algoritmi se implementează în mod concret prin programarea adecvată a unui calculator.

Privirile tuturor s-au îndreptat spre computer.

- Acesta e un tren de-al lor, a spus Darien.

Trenul controlat de IA a trecut în timp ce câinele s-a dat jos de pe șine.

- Gata! a spus Darien vesel. Am găsit formula potrivită. Până aici ți-a fost!

Darien a luat din acvariul său cu păsări IA în miniatură o vrăbiuță. I-a adăugat un cip plin de formule și a trimis-o spre câinele de pe șine. Câinele văzând vrăbiuța și-a deschis spatele, a scos o mână gigant și a înhățat-o. În momentul în care a atins-o a început să se descompună în bucăți metalice. Hardul a prins a scoate fum. Totul a fost distrus, dar și vrăbiuța a rămas pierdută pentru totdeauna.

Capitolul IX

Vătraiul, fumul și țipătul cucuvelei

Bătrânul împerună cu toți copiii ce călătoreau cu el au staționat pe un corp cersec de la frontierele galaxiei unde știa că se află o colonie terestră și unde avea niște buni prieteni.

Un fum gors i-a întâmpinat de când au făcut primii pași pe acel corp din spațiul ceresc și în fundal se auzea un cântec ciudat ce semăna cu al păsării de noapte ce vestea răul.

- S-a întâmplat ceva rău aici, a spus bătrânul copiilor.

- Cred că a fost atacată colonia, a intervenit băiatul teran.

- Eu cred că a fost distusă colonia, a spus Vera.

- Și cu siguranță nu mai este nimeni în viață, a adăugat Ted.

- Liniște! a spus bătrânul întorcându-se spre grupul de copii cercetători.

Trebuie să ascultăm cu atenție orice sunet, să fim atenți la fiecare mișcare.

- E prea mult fum și vizibilitatea este redusă, a rostit băiatul teran.

Un zgomot ciudat urmat de un fâlfâit de aripi a întrerupt discuția grupului. O pasăre uriașă, o cucuvea cât un stejar bătrân, s-a oprit lângă o movilă de pământ ce fumega. Cu ciocul încovoiat a început să sape pământul înflăcărat și să scoată la lumină rămășițele unui obiect de fier. Era un vătrai. A luat vătraiul și s-a apropiat de grupul de cercetători conduși de bătrân. L-a lăsat la picioarele bătrânului și a zburat în văzduh până ce nu a mai fost zărită.

- Ce să fie acest obiect? a întrebat Ami.

- E un vătrai. Eu am văzut unul la bunicii mei, a spus bătrânul.
- La ce folosește? a întrebat G.A.
- La scormonit jarul din sobe, după ce ard lemnele.
- Nu mai înțeleg nimic, s-a auzit rostind băiatul teran.
- E o enigmă aici, a spus bătrânul.
- Mânierul pare foarte ciudat, a observat G.A. Pot să pun mâna și eu pe vătrai? s-a adresat bătrânului.

- Se poate, a răspuns bătrânul dându-i vătraiul lui G.A.

G. A. a rotit mânierul vătraiului și acesta s-a deschis asemenea unui windows. O mulțime de sisteme de computer cu informații din toate galaxiile se derulau.

- Ce să fie asta? s-a minunat Ami.

- Un portal spre alte universuri, a spus bătrânul.

- Cred că mă descurc eu cu aceste informații, a spus băiatul teran și a început să studieze informațiile ce se derulau.

- Cei care au atacat colonia aceasta au urmat cu siguranță informațiile acestui windows, a precizat Ted.

- Da. A fost distrusă colonia datorită hidrocarburilor și atomilor, a spus băiatul teran. Asta după ce colonia a fost descoperită de EBI.

- Și cucuveaua? a întrebat Vera.

- A fost lăsată să supravegheze acest corp ceresc, a spus băiatul teran.

- Cu siguranță au aflat că am utilizat vătraiul, a intervenit bătrânul.

- Se prea poate, a spus băiatul teran.

- Să ne întoarcem la navă! Nu putem staționa aici. O să fim în pericol, a ordonat bătrânul.

- Și vătraiul? a întrebat băiatul teran.

- Îl lăsam aici, a spus bătrânul. O să fim urmăriți, dacă o să-l luăm cu noi.

Nu vreau să vă pun viața în pericol.

Bătrânul împreună cu grupul de cercetași s-au întors la nava spațială unde erau așteptați de ceilalți spre a-și continua călătoria prin univers.

Capitolul X

Călători prin pădurea cuvintelor și Cyberspațiu³

- Vog către Bază! Vog către Bază!
- Aici, Uli / Bază! Recepționat!
- Colonie terestră de la frontierele galaxiei distrusă de EBI!
- Recepționat, Vog!
- Coordonate, Uli, aici, Ulma!
- Nu pot să le identific cu exactitate, a spus Vog.
- Raza 22.000 Km, gravitație 72 m/s^2 , Bază, aici Ilma.
- Nu sunt suficient de elocvente informațiile, a spus Vog.
- Bela / P 137 / Bază!
- Recepționat! Aici Ulma!
- Am făcut o identificare a coloniei distruse prin cyberspațiu. Mesajele către colonia distrusă au ajuns. E încă o prezență pe corpul ceresc.
- Aici Val / P 137! Prea multe date în cyberspațiu. Mesajele ajung codificate.
- E nevoie de cuvinte, a spus Ulm!
- IA raportează!
- Aici Dari / P 47, recepționat, cuvinte pentru ca mesajele să ajungă corect la destinație.
- Argo către Bază!
- Te ascultăm, Agro! Aici, Uli!
- Prea multe cuvinte! Ne putem rătăci în pădurea cuvintelor mai rău ca în universurile paralele. E nevoie de formule de calcul, nu de cuvinte.
- Prin cuvânt a început punctul de mișcare, gravitația, a transmis Ulm.
- Forța de atracție între corpurile cerești ascultă de mișcări energetice, nu de cuvinte, Ulm, a spus Vog.
- Te înșeli, Vog! a intervenit Ulga.

³ domeniul mondial al electromagneticii accesat prin tehnologie electronică și exploatat prin intermediul modulării energiei electromagnetice cu scopul de a realiza o gamă largă de capacități de comunicare și control, spațiu imaginar prin care e-mailurile sau alte informații trec.

- Forța energetică din cyberspațiu poate duce atât cuvinte cât și coduri, a spus Ulma.

- Aici Wally / P 58!

- Recepționat, Wally / P 58. Aici Urza / P 13.

- Am nevoie de o cale se comunicare cu IA.

- Ți-am deschis o cale de comunicare.

- Pe corpul ceresc a aterizat o navă spațială preț de o oră terestră.

- Aici IA! Recepționat!

- Uli!

- Da, Ulma!

- S-a identificat echipajul navei!

- Te ascultăm, Ulma!

- Bătrânul și copiii.

- E clar, Ulma! EBI au distrus toată colonia, altfel bătrânul ar fi zăbovit mai mult.

- IA către bază!

- Baza, aici Ulma!

- Prea multe cuvinte! Am nevoie de coduri mașină, nu de cuvinte.

Cuvintele mă încetinesc!

- Îți trimitem codul IA.

- Recepționat! L-am scanat!

- Colonie distrusă la frontiera vestică a galaxiei.

- Uli!

- Da, Ulma!

- Cu atâtea coduri mașină am uitat cât de grăitoare sunt cuvintele. Le-am uitat puterea.

- Cuvintele au devenit un labirint ce încetinesc IA. IA are nevoie de coduri din semne grafice.

- O să fie nevoie de o reîntoarcere la cuvinte. Codurile transmise prin cyberspațiu vor pierde din rezonanță când cuvântul își va redescoperi valoarea printre umani.

- Rămâne să supraveghem în continuare conflictele generate de EBI fără a putea să intervenim în cazul umanilor.

- Poate vor reuși să-și folosească propriul computer.

Capitolul XI

Hienele

- Se mișcă ceva, Darien!
- Am observat, Maria!
- E un câine, a spus Aniela, privind ecranul computerului.
- Pustiul intelectual pare să-și pună amprenta din ce în ce mai mult, de parcă ar goni asemenea hienelor.
- Ce vrei să spui? a întrebat Aniela.
- Că nu faci deosebirea între un câine și o hienă. Computerul personal, creierul, a pierdut multe informații.
- Nici nu am auzit de hiene, cum să pierd informația, dacă nu am cunoscut-o? s-a apărut Aniela.
- Multe informații s-au pierdut fără a mai fi cunoscute, a intervenit Hadrian!
- Mereu are ceva cu mine, s-a necăjit Aniela.
- Așa e Daren, dar are suflet bun, a spus Maria.
- Totuși, de unde au apărut hienele? a întrebat Hadrian.
- Cred că au fost aduse să curețe mai bine locul accidentului. Rămășițele umane vor fi șterse de hiene.
- Crezi că hienele sunt controlate și ele de IA, Darien? a întrebat Maria.
- Mai mult ca sigur.
- Cum așa? a întrebat Hadrian.
- Priviți! Le-am scanat! Se pot observa cipurile ce le-au fost implantate.
- Uimitor! a rostit Aniela.
- Prin urmare hienele sunt trimise să curețe orice făptură terestră, a spus Hadrian.
- Din câte se pare, da, a confirmat Darien.
- Pradă hienelor, a rostit Maria pierdută în gânduri. Nu ai putea face ceva să le distrugi? Darien.
- Acum nu pot să fac nimic. Poate mai târziu.
- De ce?
- Numai ce am distrus câinele. Dacă aș distruge și hienele ne-ar putea identifica.

- Darien are dreptate, a spus Hadrian.
- Dacă am pierde și acest Observator Astronomic, am fi pierduți cu toții, nu numai noi, ci toți umanii, fie că se ascund pe Terra, fie că și-au găsit un loc în coloniile terestre sau lângă bătrân.
- Dar BAZA ce controlează toate universurile nu poate să intervină pentru a restabili pacea?
- Nu. Fiecare specie din univers trebuie să își găsească singură porțița de salvare. Și omul trebuie să facă la fel. Ei doar observă sau rezolvă ceea ce e mai presus de ființa umană.
- Dar EBI ce urmăresc?
- Ce să urmărească Maria? i-a răspuns Darien. O pustiire, o sterilizare a tot ceea ce mai este viu. Plantele să nu se mai înmulțească, ca după ce sunt atinse de ofilire să li se piardă sămânța, animalele de asemenea, oamenii să fie controlați de ei, obligați să nu mai gândească, să renunțe la IE, să nu mai iubească, să nu se mai reproducă.
- Și ce câștigă prin asta?
- Un control intergalactic.
- De ce nu interplanetar, a intervenit Aniela.
- E puțin spus interplanetar, Aniela. E mai mult de atât. Vedeți voi soarele, astrul ce încă încălzește Terra?
- Ochii tuturor s-au îndreptat spre computer.
- Ei bine, acest soare nu va mai încălzi și lumina în scurt timp, dacă nu vom găsi codul prin care să-i oprim pe EBI.
- Dar există mai mulți sori, a intervenit Aniela. Poate e nevoie de unul nou.
- Nu, Aniela, i-a răspuns Darien, omul are nevoie de ceva vechi pentru ca adevăratul soare și tot pământul să fie protejat.
- Cât de vechi?
- Se spune că oamenii au fost alungați de EBI pe cărarea abisului și de acolo spre frontiera simțămintelor mute. A reușit să-i reducă pe oameni la muțenie, să-i facă să nu mai gândească, să nu mai simtă, ca niște hiene ce au înhățat prada, iar oamenii au rămas blocați în acea graniță a muțeniei. Numai o reîntoarcere în trecut i-ar putea salva și le-ar deschide drum spre viitor.

Capitolul XII

Cărămida

- Ce faci, Hadrian?
- Vezi tu, cărămida aceasta, Aniela?
- Firește că o văd!
- E făcută din lut, apă și foc.
- Foc?
- Da. Pentru început s-a folosit lutul și apa, ca să fie modelată, apoi a fost arsă în foc.
- Și ce e așa de important?
- Totul. Fără să treci prin foc nu te transformi în ceva bun, în ceva util.
- Trebuie să trecem prin foc?
- Nu la propriu.
- Poți să fii mai explicit?
- Ai auzit de Sfânta Treime, Aniela?
- Am auzit.
- Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt au făcut om după chipul și asemănarea dumnezeiasă din lut și apă, după care a suflat asupra omului Focul cel Viu și acesta a prins viață. „Să facem om după chipul și asemănarea Noastră“ (Facere 1, 26).
- Prin foc ...
- Da, Aniela, prin foc! Fierul până nu-l treci prin foc și nicovală, nu-l poți face uneală utilă omului. Totul se transformă prin foc, dar se și purifică prin foc. Apa spală, dar focul purifică și arde tot răul.
- Ajută cu ceva în misiunea noastră de a salva Terra și implicit omul, Hadrian?
- Ajută! O să vorbesc despre acest lucru cu Darien și Maria.
- Cum ajută?
- O să vezi.
- Darien!
- Da, Hadrian!
- Cred că am găsit codul secret.
- Nu mai spune. Eu calculez de câțiva ani și nu reușesc să-l identific.

- Pentru că nu ai căutat unde trebuie.
- Și unde trebuia să cau?
- În tine însuși, nu în softuri, matematică, nu în IA.
- În mine?
- Da. Omul până a nu fi prins în epoca Tehnologiei Informației și a Comunicării a gândit singur. De când s-a lăsat pradă ei, gândesc programele pentru el. IA a început să-l conducă.
- Să-ți spun drept, cam ai dreptate, dar nu se poate obține informații din universul nostru, ce să mai spun de universurile paralele, fără aceste mașini numite computere.
- Aceste mașini numite computere, tot de om au fost create.
- Fii mai explicit, te rog!
- Renunță la a te mai lăsa condus de computer. Dă restart propriului creier și mergi înainte!
- Ce spui, nu spui rău.
- Să dăm restart și să ne redescoperim pe noi înșine, aceia care știau să gândească singuri, fără a fi ajutați de IA.
- Da, cât se poate de logic și de frumos, dar nu văd cum i-am putea ajuta pe alții și bineînțeles pe noi.
- E foarte simplu. Închizi computerul, EBI și IA nu mai pot să te urmărească, îți lași mintea să gândească, pe urmă, ai studiat și psihomatematika, transmiți gândul și altor oameni ce îți vor urma exemplul. Trebuie să dăm un restart și să redevenim ce am fost. Prea ne-am transformat în roboți datorită tehnologiei informației.
- Ideea ta e bună, dar e greu de ajuns la mintea oamenilor.
- Pasărea Metalică și-a scuipat din nou veninul la Farul cel Mare, iar văzduhul pare că sângerează, a venit Maria cu știrea din camera computerelor.
- Aniela ce face? a întrebat Hadrian.
- Încearcă să analizeze tabletele aruncate de Pasărea Metalică ca hrană pentru oameni, a răspuns Maria.
- Da, ea e pasionată de chimie.
- Și au adunat tabletele cei adunați la far? A întrebat Daren.
- Toate, ca să nu mai simtă foamea.

- E rău. Pământul nu-și mai dă rodul, căci cei de la EBI au aruncat molime din laboratoarele lor unde fac și tablete pentru oamenii ce nu mai știu cine sunt, nu mai au personalitate, a rostit Hadrian.

- Trebuie să încercăm să vorbim cu ei, dar nu știu dacă ne va asculta. Avem suficiente resurse de hrană în sere, iar dacă îi învingem pe EBI și IA, o să salvăm Terra, iar pământul o să se vindece și o să poată aduce din nou roade.

Capitolul XII

Spicul de grâu și porumbelul

Darien a dat drumul porumbelului să cutreiere pământul cu un spic de grâu în cioc. La început oamenii învățați să nu mai gândească, să-și spună propriile opinii au încercat să vâneze porumbelul să-l mănânce, căci nu au mai văzut de ani și ani păsări sau animale, dar porumbelul nu se lăsa prins, doar atât le permitea, să analizeze spicul auriu de grâu ce-l purta ca un mesaj. Încet, încet, fără să-și dea seama ce fac, oamenii au început să se adune grupuri, grupuri și să urmeze porumbelul de parcă ar fi găsit liniștea, ar fi găsit pacea după atâta amar de vreme de când au vărsat doar lacrimi, au așteptat tabletele celor de la EBI, ca să nu moară de foame și au ascultat doar ordine fără a mai gândi, fără a mai avea dorințe, poate cel mult să supraviețuiască.

Din când în când câte un obedient mai anunța Centrul că umanii urmează un porumbel dându-le coordonatele, folosindu-se de IA, unde se află grupul. Atunci Pasărea Metalică cu ochii ei plini de venin venea și-și scuipa otrava pe grupurile de oameni încercând să distrugă porumbelul a cărei apariție nu o puteau identifica cei din EBI, dar porumbelul își pierde urma până ce pericolul trecea, pe urmă se arăta supraviețuitorilor și își continuau drumul.

Când umanii, supraviețuitorii de pe Terra, au ajuns la stânca unde se afla Observatorul Astronomic și în a cărei pânțece se afla un întreg paradis, sere, păsări, animale și un grup de umani pe care Darien, Maria și Hadrian au reușit să-i adune de pe Terra și să le ofere o nouă viață, au zăbovit o vreme rătăcind prin apropiere timp în care porumbelul s-a asigurat că nu e niciun pericol să fie descoperiți, după care au pășit într-o nouă lume, una nesperată.

Încet, încet, Darien a încercat să viruseze toate computerele, să adune informații pe care Maria le decodifica pentru a distruge orice urmă de IA și a-i învinge pe EBI.

Oamenii adunați de pe suprafața pământului au învățat să-și redescopere emoțiile, au învățat să râdă, să zâmbească, să scape câte o lacrimă când își aminteau câte le-a fost dat să vadă și să îndure sub guvernarea celor de la EBI și sub influența IA.

Coloniile terestre au primit mesaje de la Darien și au înțeles că EBI pierde teren, e pe cale să elibereze Terra din Imperiul Terorii. Bătrânul și copiii au reușit să aterizeze pe Terra, să urmeze cursul apei până la cascadă, să se ascundă în spatele iederei, pe urmă să-și continue calea până în pântecul stâncos unde o lume nouă le-a deschis brațele.

Aniela, ajutată de bătrân și de Hadrian a pus bazele unei școli pentru copii, o școală unde copiii erau îndemnați să gândească, să aibă emoții, să facă fapte morale și să spună nu răului.

Darien a reușit să oprească Pasărea Metalică. Maria a spart codul parolă, au intrat în sistemul ei de protecție, l-au dezactivat, pe urmă, pas cu pas, i-au ars toate circuitele și i-au distrus inima, hardul cel mare.

Odată cu distrugerea ultimului element de control, Pasărea Metalică, EBI a cedat, s-au retras într-un univers paralel pentru a face noi calcule și a pune la cale alte strategii.

Oamenii au părăsit pântecul stâncii și au început să viețuiască pe pământ. Treptat Terra își revenea la viață.

- Aici, Uli, Bază!

- Recepționat! Aici Ulga, Bază!

- Observația noastră asupra Terrei a ajuns la sfârșit. Teranii au câștigat. IA a fost înlocuită cu IE, EBI a fost învinsă. Sper să nu mai apară aște probleme prea curând.

- Au reușit. Au dat restart gândirii și odată ajutat să își miște roțile, creierul a părăit starea latentă.

Epilog

- Bunicule Hadrian, mergem pe Dealul Galben să vedem mugurașii? a întrebat Alexandru.

- Mergem, Alexandru, după ce termin de verificat și stupii aceștia doi.
 - Dar o să treacă de amiază și soarele apune mai repede primăvara. Haide, acum!
 - Bine, nepoate, o să mergem acum!
- Cei doi au trecut de locul numit Câmpia Roșie și au ajuns pe Dealul Galben.
- E plin de mugurași, bunicule! Cu siguranță a venit primăvara.
 - A înflorit răchita, puiule!
 - Da, îmi amintesc, mi-a spus bunica Aniela că mugurașii sunt mâțișori de răchită.
 - Mâțișori, a spus bunicul râzând, da, mâțișori. Totul a redevenit cum a fost odată.
 - Nu înțeleg, bunicule! Cum a redevenit cum a fost odinioară?
 - Îți amintești poveștile unchiului Darien și mătușii Maria despre lumea roboților.
 - Da. Îmi plac poveștile unchiului. Mi-a promis că mă duce să-mi arate locul Muntele Negru de la Poalele Câmpiei Verzi – Albastre când o să fie o noapte cu lună plină, ca să văd vulturii ce-și au cuibul pe muguri de stâncă.
 - Vezi, tu, Alexandru! Cândva acei roboți au existat, iar oamenii au fost atât de încântați de ei, încât au uitat că sunt ființe cugetătoare și s-au lăsat conduși de mașini fără suflet și sentimente. A fost nevoie de o reîntoarcere la Mama Pământ.
 - Au existat roboții cu adevărat? Ce fain! Mi-ar plăcea să mă joc cu ei.
 - Nu știi ce îți dorești, Alexandru! Abia ce a scăpat Pământul și oamenii de ei.
 - Când o să cresc mare, o să construiesc un robot, bunicule!
 - Numai să nu te lași condus de el, ci să-l conduci tu pe el, însă atracția față de minunile tehnologiei odată descoperite și redescoperite e mare.
 - Eu o să fac mai mulți roboți și o să-i pun să facă diferite munci. O să fac o armată de roboți.
 - Lasă roboții, Alexandru și admiră natura! Totul în jur zâmbește a viață!
 - Așa este, bunicule! Totuși, când o să cresc o să fac câțiva roboți cu notițele din caietele unchiului Darien. Mi-a promis că o să mă lase să le studiez.
 - Toate se reîntorc, după cum spune Ecclesiastul „Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi, și ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou

În bătaia peniței

ISSN 2501-1529
ISSN-L 2501-1529

Anul VII, Nr. 3 (27) / 2022

sub soare. Dacă este vreun lucru despre care să se spună: "Iată ceva nou!" aceasta a fost în vremurile străvechi, de dinaintea noastră." (Ecclesiastul 1, 9-10)

- Nu înțeleg, bunicule!
- Sunt cuvinte din Sfânta Scriptură.
- Da?

- Da, nepoate! Cândva omul a fost nevoit să renunțe la tehnologie, să facă un restart de la tot ceea ce le-a furat emoțiile, sentimentele și să îmbrățișeze tot ceea ce este natural, căci omul și natura una sunt. Când se vor depărta iarăși de țărână, de apă, de foc, de aer și vor cădea pradă din nou tehnologiei informației, vor face un restart spre gheara de fier ce era să distrugă Terra, vor curge iarăși multe lacrimi.

- Bunicule, uite ce flori frumoase! Sunt galbene ca soarele!

- Sunt brândușe galbene, nepoate! Pământul și-a revenit. E înfloritor. Depinde de om cât de mult o să-l protejeze ca el să rodească și să binecuvânteze truda omului sub soare.

